

Βραβείο Καλύτερου
Αστυνομικού Μυθιστορήματος
Duncan Lawrie Dagger
για το *Μαύρα Φτερά*

Ann Cleeves

ΚΟΚΚΙΝΑ ΟΣΤΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΗΣΙΑ ΣΕΤΛΑΝΤ

0 5 10 μίλια
0 5 10 χιλιόμετρα

ΦΟΥΛΑ

ΦΕΡ ΑΪΛ

■ Μη πραγματικά
τοπωνύμια

Κεφάλαιο 1

Η Άννα άνοιξε τα μάτια της και είδε δύο χέρια λεκιασμένα με αίμα να γυαλίζουν. Δεν είδε πρόσωπο. Στα αυτιά της, μια διαπεραστική στριγκλιά. Αρχικά νόμισε ότι βρισκόταν στο Ούτρα και ο Ρόναλντ βοηθούσε τον Τζόζεφ να σφάξει άλλο ένα γουρούνι. Κάτι τέτοιο θα δικαιολογούσε το αίμα, τα κόκκινα χέρια και τον φριχτό, οξύ ήχο. Τότε συνειδητοποίησε ότι ο ήχος ήταν το δικό της ουρλιαχτό.

Κάποιος ακούμπησε ένα στεγνό χέρι στο μέτωπό της και της μουρμούρισε λέξεις που δεν τις κατάλαβε. Του πέταξε μια βρισιά.

Κι άλλος πόνος.

Να πώς είναι να πεθαίνεις!

Η νάρκωση είχε αρχίσει μάλλον να περνά, αφού ένιωσε μια ξαφνική έκρηξη διαύγειας όταν άνοιξε ξανά τα μάτια της και αντίκρισε το έντονο, τεχνητό φως.

Όχι, να πώς είναι να γεννάς!

«Πού είναι το μωρό μου;» Άκουσε τα λόγια της ελαφρώς μπερδεμένα εξαιτίας της πεθιδίνης.

«Δυσκολευόταν να αναπνεύσει μόνος του. Τον έχουμε στο οξυγόνο. Είναι μια χαρά.» Γυναικεία φωνή. Με την προφορά των Σέτλαντ, κάπως συγκαταβατική αλλά πειστική, κι αυτό ήταν το πιο σημαντικό.

Λίγο πιο πέρα ένας άντρας με αίματα ως τον αγκώνα χαμογέλασε αμήχανα.

«Με συγχωρείς», είπε. «Κατακράτηση πλακούντα. Προτίμησα να το κάνω εδώ παρά να σε πάω στο χειρουργείο. Σκέφτηκα ότι δεν θα το ήθελες μετά από μια γέννα με εμβρυολκό. Σίγουρα πάντως δεν πρέπει να ένιωσες και πολύ άνετα.»

Η σκέψη της πήγε ξανά τον Τζόζεφ, στις προβατίνες που γεννούσαν, στα κοράκια που απομακρύνονταν με κομμάτια πλακούντα στα ράμφη και στα νύχια τους. Δεν ήταν όπως το περίμενε. Δεν της είχε περάσει από το μυαλό ότι η γέννα μπορούσε να είναι κάτι τόσο βίαιο ή ωμό. Γύρισε το κεφάλι και είδε τον Ρόναλντ· εξακολουθούσε να της κρατάει το χέρι.

«Με συγχωρείς που σ' έβρισα», είπε η Άννα.

Κατάλαβε ότι ο Ρόναλντ είχε κλάψει. «Τρόμαξα τόσο πολύ», της είπε. «Νόμιζα ότι θα πέθαινες.»

Κεφάλαιο 2

«Χθες βράδυ γέννησε η Άννα Κλόστον», είπε η Μίμα. «Δύσκολη εγκυμοσύνη καταπώς φαίνεται. Χρειάστηκαν είκοσι ώρες μέχρι να τα καταφέρει. Θα την κρατήσουν για λίγες μέρες, να την προσέχουν. Αγοράκι έκανε. Άλλος ένας άντρας για το *Κασσάνδρα*.» Έριξε ένα συνωμοτικό βλέμμα στη Χάτι. Η Μίμα έμοιαζε να διασκεδάζει με το γεγονός ότι η Άννα δυσκολεύτηκε να γεννήσει. Απολάμβανε το χάος, την αταξία, την κακοτυχία των άλλων. Έβρισκε υλικό για να κουτσομπολεύει κι αυτό της έδινε ζωή. Τουλάχιστον έτσι έλεγε όταν καθόταν στην κουζίνα και κακάριζε πίνοντας το τσάι ή το ουίσκι της, ενημερώνοντας τη Χάτι για όσα συνέβαιναν στο νησί.

Η Χάτι δεν ήξερε τι να πει για το παιδί της Άννας Κλόστον –δεν είχε νιώσει ποτέ να γοητεύεται από τα μωρά ούτε και τα καταλάβαινε. Ένα μωρό δεν ήταν παρά άλλη μία επιπλοκή. Βρίσκονταν στο Σέτερ, έξω στο χωράφι, στην πίσω πλευρά του σπιτιού. Ένα κύμα ανοιξιάτικης λιακάδας έλουζε το πρόχειρο προστατευτικό από μπλε πλαστικό, τα καρότσια, τα σκάμματα με τις ταινίες σήμανσης. Δες και αντίκριζε τον χώρο για πρώτη φορά, η Χάτι σκέφτηκε πόσο είχαν αναστατώσει αυτό το κομμάτι του κτήματος. Πριν καταφτάσει η ομάδα της Χάτι από το πανεπιστήμιο, η Μίμα είχε για θέα το κατηφορικό λιβάδι μέχρι τη λίμνη. Τώρα, παρόλο

που βρίσκονταν στην αρχή της διαδικασίας, το μέρος ήταν σαν εργοτάξιο, μέσα στις λάσπες, και η θέα της Μίμα διακοπτόταν από έναν χωμάτινο σωρό. Οι διαδρομές με τα καρότσια είχαν χαράξει αυλάκια στο γρασίδι.

Η Χάτι κοίταξε προς τον ορίζοντα, πέρα από τον διαταραγμένο χώρο. Πρώτη φορά δούλευε σε τόσο εκτεθειμένη αρχαιολογική ανασκαφή. Τα Σέτλαντ δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ουρανός και άνεμος. Δεν υπήρχαν δέντρα για προστασία.

Το λατρεύω αυτό το μέρος, σκέφτηκε ξαφνικά. Το λατρεύω περισσότερο απ' οποιοδήποτε άλλο στον κόσμο. Θέλω να περάσω εδώ την υπόλοιπη ζωή μου.

Η Μίμα στερέωνε με μανταλάκια τις πετσέτες στο σκοινί της μπουγάδας, αναπάντεχα ευλύγιστη για την ηλικία της. Ήταν τόσο μικροκαμωμένη, που αναγκαζόταν να τεντώνεται για να φτάνει το σκοινί. Η Χάτι σκέφτηκε ότι θύμιζε παιδί που περπατά στις μύτες των ποδιών. Το καλάθι της μπουγάδας άδειασε. «Έλα μέσα να φας πρωινό», είπε η Μίμα. «Αν δεν βάλεις κανένα κιλό, καμιά μέρα θα σε πάρει ο αέρας.»

«Είπε ο γάιδαρος τον πετεινό κεφάλα», είπε η Χάτι και διασχίζοντας το χορτάρι, ακολούθησε τη Μίμα στο σπίτι. Και σκέφτηκε ότι η Μίμα, που προπορευόταν ζωηρά, έδειχνε τόσο αδύναμη και ισχνή, που μια καταγιγίδα θα μπορούσε να την αρπάξει και να την παρασύρει στη θάλασσα. Βέβαια, θα συνέχιζε να μιλάει και να γελάει καθώς ο αέρας θα στροβίλιζε το σώμα της σαν ουρά χαρταετού, μέχρι να χαθεί.

Στην κουζίνα υπήρχε μια γλάστρα με ανθισμένους υάκινθους στο περβάζι και το άρωμά τους πλημμύριζε τον χώρο. Ήταν αχνογάλαζοι, με λευκές πινελιές.

«Όμορφοι είναι.» Η Χάτι πήγε στο τραπέζι και έσπρωξε τη γάτα από την καρέκλα για να μπορέσει να καθίσει. «Πολύ ανοιξιάτικοι.»

«Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω σε τι χρησιμεύουν.» Η Μίμα σήκωσε το χέρι για να πιάσει ένα τηγάνι από το ράφι. «Δεν φτάνει που είναι άσχημα λουλούδια, βρομοκοπάνε κιόλας. Μου τα έδωσε η Έβελιν και περίμενε να την ευχαριστήσω. Σύντομα πάντως θα τα ξεράνω. Ποτέ μου δεν κατάφερα να κρατήσω ζωντανό κάποιο φυτό σε γλάστρα.»

Η Έβελιν ήταν η νύφη της Μίμα και αιτία πολλών παραπόνων.

Όλα τα κουζινικά και τα μαχαιροπίρουνα στο σπίτι της Μίμα ήταν ελαφρώς λεκιασμένα· παρ' όλα αυτά, η Χάτι, αν και συνήθως πολύ ιδιότροπη και ιδιαίτερα κακόφαγη, πάντα έτρωγε ό,τι της ετοίμαζε η Μίμα. Σήμερα έφτιαχνε αυγά σκραμπλ. «Οι κότες άρχισαν πάλι να γεννάνε καλά», είπε. «Θα πάρεις μερικά αυγά μαζί σου όταν γυρίσεις στο Μποντ.» Τα τσόφλια των αυγών ήταν γεμάτα κουτσουλιές και άχυρα, όμως η Μίμα τα έσπαγε απευθείας στο μπολ και στη συνέχεια άρχισε να τα χτυπάει με το πιρούνι. Ημιδιάφανο ασπράδι και έντονα κίτρινος κρόκος πιτσιλίσαν το μουσαμαδένιο τραπεζομάντιλο. Με το ίδιο πιρούνι έκοψε ένα κομμάτι βούτυρο και το έριξε στο τηγάνι που είχε βάλει στην εστία της

Ρέιμπερν¹. Το βούτυρο τοιτοίρισε και στη συνέχεια η Μίμα πρόσθεσε τα χτυπημένα αυγά. Έβαλε δύο φέτες ψωμί απευθείας στην πλάκα της κουζίνας και σύντομα άρχισε να μυρίζει καμένο.

«Πού είναι η Σόφι σήμερα;» ρώτησε η Μίμα όταν άρχισαν να τρώνε. Το στόμα της ήταν γεμάτο και τα ψεύτικα δόντια της δεν ήταν ακριβώς στη θέση τους, με αποτέλεσμα η Χάτι να χρειαστεί μερικές στιγμές για να καταλάβει τι έλεγε.

Η Σόφι ήταν η βοηθός της Χάτι. Συνήθως η Χάτι αναλάμβανε τον σχεδιασμό και την προετοιμασία. Άλλωστε η ανασκαφή αφορούσε το διδακτορικό της, το πρόγραμμα ήταν δικό της. Είχε εμμονή με το να γίνονται τα πάντα σωστά. Όμως σήμερα το πρωί ανυπομονούσε να έρθει στην ανασκαφή όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Μερικές φορές της άρεσε να ξεφεύγει από τη Σόφι, ενώ χαιρόταν σχεδόν εξίσου που θα έβρισκε την ευκαιρία να κουβεντιάσει μόνη της με τη Μίμα.

Η Μίμα συμπαθούσε τη Σόφι. Κάποια στιγμή οι κοπέλες είχαν προσκληθεί σε έναν χορό στο πνευματικό κέντρο και η Σόφι ήταν η ψυχή του πάρτι, με αποτέλεσμα οι άντρες να κάνουν ουρά για να χορέψουν μαζί της τους παραδοσιακούς χορούς. Κι εκείνη φλέρταρε με όλους, ακόμα και με τους παντρεμένους. Η Χάτι παρακολουθούσε, αποδοκιμαστικά και αγχωμένα, νιώθοντας όμως και κά-

¹ Σ.τ.Μ.: Rayburn: κλασικός τύπος κουζίνας που λειτουργεί συνήθως με καυσόξυλα. Διαθέτει ενιαία εστία και φούρνο, ενώ συχνά χρησιμοποιείται και ως θερμαντικό σώμα.

ποια ζήλια. Η Μίμα την είχε πλησιάσει από πίσω και της είχε φωνάξει στο αυτί, για να ακουστεί δυνατότερα από τη μουσική: «Η κοπελιά μου θυμίζει εμένα στην ηλικία της. Κι εγώ είχα τους άντρες να μαζεύονται γύρω μου σαν το κοπάδι. Πάντως, δείχνει να το διασκεδάζει. Μη δίνεις σημασία. Κοίτα να χαλαρώσεις κι εσύ λιγάκι.»

Πόσο μου έλειψε το Γουόλσι στη διάρκεια του χειμώνα! σκέφτηκε η Χάτι. *Πόσο μου έλειψε η Μίμα!*

«Η Σόφι έχει λίγη δουλειά στο Μποντ», είπε. «Διάφορα γραφειοκρατικά. Ξέρεις. Δεν θ' αργήσει να 'ρθει.»

«Λοιπόν;» ζήτησε να μάθει η Μίμα, με μάτια σαν πουλιού που γυάλιζαν πάνω από το χέιλος της κούπας. «Βρήκες κανέναν φίλο στο διάστημα που έλειπες; Κανέναν όμορφο πανεπιστημιακό, ας πούμε; Κάποιον να σε ζεσταίνει τις ατέλειωτες νύχτες του χειμώνα;»

«Μίμα, σταμάτα να με πειράζεις.» Η Χάτι έκοψε λίγο από το φρυγανισμένο ψωμί αλλά δεν το έβαλε στο στόμα της. Της είχε κοπεί η όρεξη.

«Ίσως θα 'πρεπε να βρεις έναν νησιώτη. Ο Σάντι δεν έχει βρει ακόμα σύζυγο. Δεν είναι κι ό,τι χειρότερο. Τουλάχιστον είναι πιο ζωντανός από τη μητέρα του.»

«Μια χαρά είναι η Έβελιν», είπε η Χάτι. «Μας έχει φερθεί πολύ καλά. Δεν ήταν όλοι οι νησιώτες υπέρ της ανασκαφής, όμως η Έβελιν πάντα μας υπερασπιζόταν.»

Ωστόσο η Μίμα δεν είχε σκοπό να παρατήρει τόσο εύκολα το θέμα της ερωτικής ζωής της Χάτι. «Να προσέχεις, κορίτσι μου. Κοίτα να βρεις τον κατάλληλο. Δεν είναι ωραίο πράγμα να πληγώνεσαι. Ξέρω τι σου λέω. Ο Τζέρι μου δεν ήταν τόσο άγιος όσο τον νόμιζαν όλοι. Δεν

γίνεται να τα βγάλεις πέρα χωρίς άντρα, δεν γίνεται. Σου το λέω εγώ που ζω χωρίς άντρα εδώ και σχεδόν εξήντα χρόνια.»

Και της έκλεισε το μάτι, κάνοντας τη Χάτι να σκεφτεί πως μπορεί να είχε μείνει χωρίς σύζυγο για εξήντα χρόνια, αλλά μάλλον είχε αρκετούς άντρες στη ζωή της. Η Χάτι αναρωτήθηκε μήπως η ηλικιωμένη προσπαθούσε να της πει και κάτι άλλο.

Αμέσως μετά το πλύσιμο των πιάτων η Χάτι επέστρεψε στην ανασκαφή. Η Μίμα έμεινε στο σπίτι. Ήταν Πέμπτη, μέρα που υποδεχόταν τον Σέντρικ, τον φίλο της. Οι αναμνήσεις από αυτό το μέρος συντρόφευαν τη Χάτι όλο τον χειμώνα και τη ζέσταιναν σαν άλλος εραστής. Η εμμονή της με την αρχαιολογία, το νησί και τους κατοίκους είχαν σχηματίσει ένα ενιαίο σύνολο στο μυαλό της: το Γουόλσι –ένα πρόγραμμα, μία φιλοδοξία. Για πρώτη φορά εδώ και χρόνια ένιωθε να φουντώνει μέσα της ο ενθουσιασμός. *Στην πραγματικότητα, αναλογίστηκε, δεν έχω κανένα λόγο να σκέφτομαι έτσι. Τι μου συμβαίνει; Συνειδητοποίησε ότι χαμογελούσε. Πρέπει να προσέχω. Ο κόσμος μπορεί να με περάσει για τρελή και να με κλείσουν ξανά μέσα.* Όμως η σκέψη την έκανε να χαμογελάσει ακόμα πιο έντονα.

Όταν έφτασε η Σόφι, η Χάτι τής ζήτησε να προετοιμάσει ένα δοκιμαστικό σκάμμα. «Αν η Έβελιν θέλει να εργαστεί εθελοντικά, πρέπει να την εκπαιδεύσουμε ώστε να ξέρει τι να κάνει. Καλύτερα να καθαρίσουμε ένα τμήμα μακριά από την κύρια ανασκαφή.»

«Γαμώτο, Χατ! Είναι ανάγκη να την έχουμε στην ανασκαφή; Ευγενική είναι, δεν λέω, αλλά και απίστευτα

βαρετή.» Η Σόφι ήταν ψηλή και γυμνασμένη, με μακριά καστανόξανθα μαλλιά. Τον χειμώνα είχε δουλέψει ως καμαριέρα σε σαλέ στις Άλπεις, βοηθώντας έναν φίλο, και το δέρμα της ήταν μαυρισμένο και λαμπερό. Η Σόφι ήταν άνετη και χαλαρή κι έκανε τα πάντα χωρίς να ζορίζεται. Συγκρινόμενη μαζί της, η Χάτι αισθανόταν σαν νευρωτικό ρομποτάκι.

«Μία από τις προϋποθέσεις της δουλειάς μας στα Σέτλαντ είναι να ενθαρρύνουμε την εμπλοκή της τοπικής κοινότητας», είπε η Χάτι. «Το ξέρεις.» *Ω Θεέ μου, σκέφτηκε, ακούγομαι σαν γεροντοκόρη δασκάλα. Τόσο ξιλασμένη!*

Η Σόφι δεν απάντησε. Ανασήκωσε τους ώμους και συνέχισε τη δουλειά της.

Αργότερα η Χάτι είπε ότι θα πήγαινε στο Ούτρα να μιλήσει στην Έβελιν για την εκπαίδευση που χρειαζόταν προκειμένου να εργαστεί στην ανασκαφή. Δικαιολογία ήταν. Δεν είχε προλάβει ακόμα να επισκεφτεί ξανά τα αγαπημένα της μέρη στο Λίντμπι. Ο ήλιος συνέχιζε να λάμπει και ήθελε να εκμεταλλευτεί τον καλό καιρό. Περνώντας μπροστά από το σπίτι, είδε το αυτοκίνητο του Σέντρικ να απομακρύνεται. Η Μίμα ήταν στο παράθυρο της κουζίνας και τον αποχαιρετούσε κουνώντας το χέρι. Όταν είδε τη Χάτι πήγε στην ανοιχτή πόρτα.

«Έρχεσαι για ένα φλιτζάνι τσάι;»

Όμως η Χάτι σκέφτηκε ότι η Μίμα ήθελε απλώς να της αποσπάσει περισσότερες πληροφορίες και να της δώσει κι άλλες συμβουλές. «Όχι», είπε. «Δεν προλαβαίνω σήμερα. Αλλά η Σόφι όπου να 'ναι θα κάνει διάλειμμα, αν θες να την καλέσεις.»

Στη συνέχεια ακολούθησε το μονοπάτι, με τον ήλιο να τη χτυπάει στο πρόσωπο, νιώθοντας σαν παιδάκι που κάνει κοπάνα από το σχολείο.

Κεφάλαιο 3

Το μωρό της Άννας πέρασε την πρώτη νύχτα της ζωής του στην εντατική. Οι μαίες είπαν ότι δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας. Τα πήγαινε μια χαρά, ήταν ένα υπέροχο αγοράκι. Εξακολουθούσε όμως να χρειάζεται υποστήριξη για να αναπνεύσει και θα τον κρατούσαν για ένα διάστημα στη θερμοκοιτίδα. Άλλωστε η Άννα ήταν εξαντλημένη και έπρεπε να ξεκουραστεί. Το πρωί θα της έφερναν το μωρό και θα τη βοηθούσαν να το θηλάσει. Δεν υπήρχε λόγος να μην επιστρέψουν στο σπίτι τους μετά από δυο τρεις μέρες.

Κοιμήθηκε ανήσυχα, ξυπνώντας κάθε τόσο. Ο γιατρός της είχε δώσει επιπλέον αναλγητικά και τα όνειρά της ήταν πολύ έντονα. Κάποια στιγμή, έχοντας ξυπνήσει απότομα, αναρωτήθηκε αν έτσι ένιωθε όποιος έπαιρνε ναρκωτικά. Στο πανεπιστήμιο, δεν μπήκε ποτέ στον πειρασμό να ακολουθήσει αυτό το μονοπάτι. Ανέκαθεν ήταν σημαντικότερο για εκείνη να έχει τον έλεγχο.

Είχε συναισθήσει ότι ο Ρόναλντ παρέμενε δίπλα της. Μια δυο φορές τον άκουσε να μιλάει στο κινητό του. Σκέφτηκε ότι μάλλον κουβέντιαζε με τους γονείς του. Προσπάθησε να του πει ότι δεν έπρεπε να χρησιμοποιεί το κινητό του στο νοσοκομείο, όμως ο λήθαργος την κατέβαλε και οι λέξεις δεν βγήκαν κανονικά.

Σμιλεμένοι από τα άγρια τοπία και την απεραντοσύνη της θάλασσας, οι κάτοικοι των νησιών Σέτλαντ είναι σκληροτράχηλοι και κλειστοί χαρακτήρες. Αλλά τώρα είναι ανάστατοι γιατί σ' ένα από τα νησιά τους μόλις ανακαλύφθηκαν ανθρώπινα οστά. Είναι άραγε αρχαία ή αφορούν κάποια πρόσφατη υπόθεση;

Πριν καλά καλά ξεκινήσει η έρευνα, μια ηλικιωμένη γυναίκα πυροβολείται δίπλα στον χώρο της ανασκαφής και ο επιθεωρητής Τζίμι Πέρεζ καλείται εσπευσμένα να αναλάβει την υπόθεση.

Αναζητώντας απαντήσεις, ο Πέρεζ σύντομα καταλήγει σε δύο αντίπαλες οικογένειες που εδώ και γενιές τις χωρίζουν ο φθόνος, η μοχθηρία και η απληστία. Όταν όμως ένας ακόμη θάνατος έρχεται να ταραξεί το νησί, ο Πέρεζ είναι πλέον αναγκασμένος να ξεθάψει παλιά μυστικά, μήπως προλάβει το επόμενο χτύπημα του δολοφόνου.

«Η Κλιβς έχει ανακαλύψει τον τρόπο να προσφέρει ένα παραδοσιακό μυστήριο σ' ένα ασυνήθιστα σύγχρονο σκηνικό... Με δυνατή πλοκή, καταγράφοντας με οξυδέρκεια τις αδιόρατες ενδοοικογενειακές συγκρούσεις, δίνοντας ένταση και βάθος στη ζωή των χαρακτήρων της, οδηγεί σταδιακά την αφήγηση σε μια πραγματικά σοκαριστική κλιμάκωση και σ' έναν ζοφερά πειστικό επίλογο.»
—*Spectator*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-739-5

